

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 6.789 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 maja 2016 r. do dnia zapłaty tytułem szkody obejmującej koszt najmu pojazdu zastępczego przez okres 23 dni w czasie naprawy powypadkowej samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nadto powód domagał się zwrotu kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 października 2016 r. (sygn. akt V GNc 1993/16) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie uwzględnił zgłoszone żądanie i obciążył pozwanego kosztami procesu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, kwestionując roszczenie, co do zasady i wysokości, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że poszkodowany S. M. dysponował innymi pojazdami mogącymi pełnić funkcję pojazdu uszkodzonego, a zatem najem samochodu zastępczego nie był celowy. Pozwany zakwestionował także wskazaną w fakturze wystawionej przez powoda, ilość koniecznych dni najmu pojazdu oraz wysokość dobowej stawki najmu.

Wyrokiem z 9 stycznia 2018 r. (sygn. akt V GC 1219/16) Sąd Rejonowy w Koszalinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.211 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 maja 2016 r. do dnia zapłaty (pkt I.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 210,80 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 1.498,54 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt III), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz 924,92 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt IV), zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 114,40 zł tytułem kosztów procesu (pkt V) i od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,14 zł tytułem kosztów procesu (pkt VI).

Sąd ten ustalił, że 12 marca 2016 r. samochód marki V. (...) należący do S. M. został uszkodzony w następstwie kolizji drogowej. Szkoda została zgłoszona pozwanemu, jako ubezpieczycielowi sprawcy kolizji w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

Poszkodowany S. M. 6 kwietnia 2016 r. zawarł z powodem umowę najmu samochodu zastępczego marki V. (...) na czas naprawy jego pojazdu. W dniu 11 kwietnia 2016 r. strony zawarły aneks do ww. umowy z uwagi na konieczność zamiany pojazdu zastępczego. Poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy po 23 dniach. Czynsz za ten okres wyniósł 6.789,60 zł brutto i został ujęty w wystawionej przez powoda fakturze VAT.

Poszkodowany S. M. w dniu 6 kwietnia 2016 r. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W piśmie z 25 maja 2016 r. pozwany poinformował powoda, iż brak jest podstaw do przyznania odszkodowania obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż po przeprowadzeniu weryfikacji danych w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym stwierdzono, że na dzień powstania szkody, jak i w późniejszym czasie poszkodowany posiadał inny pojazd mogący przyjąć funkcję pojazdu uszkodzonego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części, przyjmując, że co do zasady na pozwanym zakładzie ubezpieczeń - w ramach ubezpieczenia sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tego pojazdu - ciążył obowiązek wyrównania szkody powstałej w pojeździe marki V. (...) należącym do S. M..

Sąd Rejonowy wskazał też, że poszkodowanemu w wypadku komunikacyjnym, w którym uszkodzeniu uległ jego samochód, przysługuje roszczenie wobec ubezpieczyciela sprawcy szkody o zwrot celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego za czas, w którym poszkodowany nie mógł korzystać z uszkodzonego auta. Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kontekście rozkładu

ciężaru dowodów, Sąd I instancji wskazał na brak podstaw do kwestionowania potrzeby najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego. Przyjmując, że samochód był poszkodowanemu potrzebny do normalnego, bieżącego funkcjonowania, do wykonywania normalnych codziennych obowiązków, Sąd uznał żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za uzasadnione.

Odnosząc się do czasu trwania najmu pojazdu zastępczego oraz dobowej stawki najmu w wysokości 295,20 zł brutto Sąd powołał się na wydaną w sprawie opinię biegłego sądowego, przyjmując za biegłym, że uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 19 dni, gdyż w niniejszej sprawie nie można było wykluczyć uszkodzenia czujników parkowania jako następstwa kolizji wywołującej szkodę.

Za oddaleniem powództwa w zakresie przyjętej przez powoda stawki dobowej za najem pojazdu w wysokości 295,20 zł brutto przemawiał, zdaniem Sądu Rejonowego, fakt naruszenia przez poszkodowanego S. M. jako dłużnika zasady współdziałania z pozwanym w czasie likwidacji szkody wyrażonej w art. 354 § 2 k.c. i wynikającego art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych obowiązku zapobiegania, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

W tym względzie wskazując na pismo pozwanego z dnia 15 marca 2016 r. informujące poszkodowanego o możliwości skorzystania z oferty współpracującej z nim wypożyczalni, z zaznaczeniem, iż skorzystanie z oferty nie jest obligatoryjne, jednak w razie wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie koszt najmu będzie uznany do wysokości stawki wynoszącej 142,28 zł netto, Sąd przyjął, że poszkodowany jeszcze przed zawarciem z powodem umowy najmu pojazdu zastępczego posiadał wiedzę o stawce najmu, która może zostać uwzględniona w przypadku zorganizowania pojazdu zastępczego we własnym zakresie. Sąd wskazał też, że poszkodowany na rozprawie przyznał, iż nie interesował się ile wynosi dzienna stawka wynajęcia pojazdu zastępczego przez powoda, jak również nie wyjaśnił dlaczego nie skorzystał z oferty przedstawionej uprzednio przez pozwanego.

Sąd Rejonowy dokonując rozstrzygnięcia, powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego dotyczące stwierdzenia, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym oraz, że poszkodowany ma wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego i nie ma on obowiązku poszukiwania najtańszej usługi. Z tym, że przyjęcie takiej koncepcji nie może doprowadzać do obciążenia kosztami, które miały charakter nieekonomiczny i przyczyniły się do zwiększenia rozmiaru szkody. Zdaniem sądu skoro działanie poszkodowanego winna cechować dbałość i staranność, to poszkodowany w momencie powzięcia informacji o stawkach za najem pojazdu zastępczego przyjętych przez pozwanego zakład ubezpieczeń, powinien wykazać zainteresowanie i podjąć próbę weryfikacji oferty, którą przedstawił mu powód.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zaznaczył, że z dopuszczonego w sprawie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia dobowej stawki czynszu najmu samochodu na lokalnym rynku w czasie zawarcia umowy najmu pojazdu wnika, iż średnie stawki najmu pojazdu zastępczego na lokalnym rynku dla pojazdu segmentu (...) z uwzględnieniem pełnego ubezpieczenia oraz zniesienia limitu kilometrów wynosiły od 219 zł brutto do 355,16 zł brutto. Nadto z przeprowadzonej przez biegłego weryfikacji oferty skierowanej przez pozwanego do poszkodowanego w piśmie z 15 marca 2016 r. wynika, że najem pojazdu zastępczego za stawkę wskazaną przez pozwanego, tj. 142,28 zł netto nie był w ogóle możliwy. Biegły otrzymał bowiem z firmy (...) informację, iż dobową stawką za najem pojazdu zastępczego z uwzględnieniem pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów wynosi 219 zł brutto oraz dodatkowo jednorazowa opłata przygotowawcza w wysokości 50 zł brutto wraz z kaucją w wysokości 500 zł brutto. Pełnomocnik pozwanego nie zgłosił uwag i zastrzeżeń do opinii biegłego, pełnomocnik powoda nie odniósł się w ogóle do jej treści.

Reasumując Sąd przyjął, iż dobową stawką najmu winna wynosić 219 zł brutto, do której należało doliczyć także jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 50 zł brutto, w konsekwencji uwzględnił więc powództwo co do kwoty 4.211 zł jako wyniku następującego obliczenia: 19 dni x 219 zł brutto + 50 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. przy ustaleniu że powód wygrał w 62 %, zaś pozwany w 38 %.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana. Zaskarżając wyrok w części tj. z zakresie punktu I powyżej zasądzonej kwoty 3.325 zł oraz w zakresie kosztów procesu zawartych w punktach III, IV i V.

W oparciu o przedstawione zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w części przekraczającej kwotę 3.325 zł oraz jego zmianę w zakresie punktu III poprzez zmniejszenie kwoty 210 zł do kwoty 165 zł oraz kwoty 1.498,54 zł do kwoty 984 zł, w zakresie punktu IV poprzez zwiększenie kwoty 300,93 zł do kwoty 400 zł oraz zwiększenie kwoty 924,92 zł do kwoty 1.236,24 zł i w zakresie punktu V poprzez obniżenie kwoty 114,40 zł do kwoty 94,10 zł. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 363 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż w okolicznościach sprawy powodowi należy się odszkodowanie w kwocie 4.211 zł, kiedy to kwota ta jest zawyżona o 886 zł na skutek przyjęcia przez Sąd stawki za najem pojazdu zastępczego w wysokości 219 zł, a winno być 175 zł,
2. naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie a w konsekwencji brak jakiegokolwiek uzasadnienia co do faktów, które Sąd uznał za udowodnione tj. oferowanie poszkodowanemu samochodowi zastępczego w wysokości 175 zł, możliwości faktycznego skorzystania przez poszkodowanego z samochodu przy niższej stawce i nie wskazania motywów pominięcia tej stawki,
3. naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności w sprawie, a w szczególności nie rozważenie istotnych faktów, które Sąd uznał za udowodnione i przyznane przez stronę powodową tj. oferowanie poszkodowanemu samochodowi zastępczego w wysokości 175 zł za dobę najmu, możliwości faktycznego skorzystania przez poszkodowanego z samochodu przy niższej stawce, a uwzględnienie hipotetycznej stawki 219 zł za dobę wskazaną przez biegłego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja okazała się bezzasadna.

Zgodnie z art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Z regulacji tej wynika, że postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych poprzedzonych ponowną oceną materiału procesowego.

Wykonując ten obowiązek Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia faktyczne znalazły odzwierciedlenie w przedstawionych w sprawie dowodach. Przeprowadzona kontrola doprowadziła do uznania, że zaskarżony wyrok odpowiadał prawu. Sąd Okręgowy prawidłowe ustalenia Sądu pierwszej instancji, uczynił częścią uzasadnienia własnego wyroku, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania.

Kontrola zaskarżonego wyroku została przeprowadzona w granicach zaskarżenia, przy czym Sąd z urzędu rozważał, ze skutkiem wykluczającym, czy w sprawie nie wystąpiły okoliczności skutkujące nieważnością postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonych w treści art. 233 § 1 k.p.c., dokonał

prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnie określił ich konsekwencje prawne uznając powództwo za uzasadnione w części.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.c., który miał na celu zakwestionowanie przyjętej przez Sąd I instancji stawki najmu pojazdu zastępczego, wskazać trzeba, że ustalenia w tym przedmiocie zostały oparte przez Sąd Rejonowy przede wszystkim na treści opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości napraw powypadkowych, wyceny wartości pojazdów i rekonstrukcji zdarzeń drogowych – K. L.. Przedstawiając opinię z punktu widzenia posiadanej wiedzy specjalistycznej biegły umożliwił Sądowi dokonanie należytej oceny faktów wynikających z zebranego w sprawie materiału procesowego. Niewątpliwym jest przy tym, że dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy w zakresie uzasadnionej stawki najmu, wobec zarzutów pozwanego, niezbędne były wiadomości specjalne, zatem jako całkowicie uzasadnione jawi się dopuszczenie dowodu w tym zakresie. Na potrzebę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego wskazywał zresztą sam pozwany wnosząc o jej dopuszczenie na okoliczność stawek czynszu najmu samochodów na lokalnym rynku w czasie zawarcia umowy najmu pojazdu. Biegły sądowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie uzasadniona stawka najmu (przy uwzględnieniu okresu najmu, stawek obowiązujących na lokalnym rynku i klasy uszkodzonego pojazdu) wynosiła od 219 do 355,16 zł. Odnosząc się do propozycji najmu pojazdu w stawce 175 zł, biegły wskazał, że w realiach rynkowych taka oferta nie jest możliwa. Pełnomocnik pozwanego nie zgłosił uwag i zastrzeżeń do tej opinii. Opinia biegłego może być zaś przedmiotem krytyki stron, które mogą zwalczać ją wszystkimi dostępnymi środkami dowodowymi, jak również żądać powołania innego biegłego.

Wniosków zawartych w opinii pozwany nie podważył ostatecznie również w apelacji. Mając na uwadze, że Sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ją ocenić na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów, Sądu Odwoławczy stwierdził, że ocena dopuszczonej w sprawie opinii biegłego została dokonana przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem wszystkich kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c.

Dla potrzeb niniejszego rozstrzygnięcia uwagi również wymaga materialnoprawny rozkład ciężaru dowodu opisany art. 6 k.c. w myśl, którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Stosownie do powołanej regulacji w związku z art. 232 k.p.c. ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienia żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Uwzględniając cel powyższego unormowania podkreślić należy, że udowodnieniu podlegają nie tylko fakty prawotwórcze, czyli wskazujące na istnienie prawa ale i fakty niweczące lub tamujące prawo - świadczące o tym, że żądanie strony jest nieuzasadnione.

Zgodnie z powyżej wskazanymi normami, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenia, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa, gdyż dla obalenia powództwa nie jest wystarczające jedynie przeczenie jego zasadności. Pozwany negując przyjęte przez powoda stawki najmu w świetle stawek obowiązujących na rynku lokalnym oraz ustaleń biegłego w tym zakresie, winien przede wszystkim dowieść możliwości najmu pojazdu według niższych stawek. Skoro pozwany nie kwestionował wniosków opinii biegłego, nie wykazał też istnienia indywidualnej stworzonej dla niego oferty najmu, trudno doszukać się skuteczności zarzutu naruszenia prawa procesowego poprzez brak wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności istotnych faktów, które Sąd uznał za udowodnione i przyznane przez stronę powodową tj. oferowanie poszkodowanemu samochodowi zastępczego w wysokości 175 zł za dobę najmu, czy możliwości faktycznego skorzystania przez poszkodowanego z samochodu przy niższej stawce. Istotnym jest, że dopiero na etapie apelacji pozwany wyraźnie sformułował swój zarzut braku uwzględnienia możliwości najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W postępowaniu I instancyjnym pozwany stał na stanowisku, że roszczenie z tytułu najmu pojazdu w ogóle nie przysługuje poszkodowanemu, z uwagi na posiadanie przez niego innego samochodu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył, aby dobową stawka najmu pojazdu zastępczego w kwocie 295 zł pozostawała w normalnym związku przyczynowo – skutkowym ze szkodą wskazując, że adekwatna stawka najmu to max 160 zł netto. Dalej w piśmie z dnia 17.02.2017 r. pozwany nie zakwestionował prawa wyboru poszkodowanego do wynajęcia samochodu w dowolnej wypożyczalni, ale zastrzegł

możliwość braku akceptacji wskazanej stawki najmu pojazdu. Z akt szkodowych ubezpieczyciela wynika natomiast, że w piśmie z dnia 15.03.2016 r. pozwany zaproponował powodowi skorzystanie z oferty wypożyczalni współpracującej z pozwanym wraz z zaproszeniem do kontaktu telefonicznego. Pozwany nie wykazał przy tym w żaden sposób, że dopełnił staranności szczegółowego przedstawienia oferty, wskazania rodzaju samochodu, obowiązujących stawek najmu, możliwości podstawienia samochodu itp. Brak jest także dowodu, iż wskazane pismo zostało nadane i dotarło do poszkodowanego. W tej sytuacji trudno zgodzić się z apelującym, że poszkodowany ofertę pozwanego „lekkomyślnie odrzucił”. Okoliczności te prowadzą do wniosku, że strona skarżąca w żaden sposób nie podważyła prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 233 § 2 k.p.c., który dotyczy oceny znaczenia jakie należy nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez stronę w jego przeprowadzeniu, wbrew postanowieniu sądu, pozwany nie wskazał o jakie w zasadzie dowody chodzi.

Mając na uwadze powyższe, a także treść uzasadniania zaskarżonego wyroku i przedstawionych w apelacji zarzutów nie sposób zgodzić się z pozwanym, że nie było trafne, w świetle przedstawionych dowodów, uznania za właściwą stawkę najmu w wysokości 219 zł. W tym względzie ważkim pozostaje, że przyjęta przez Sąd Rejonowy stawka mieściła się w ustalonych przez biegłego minimalnych granicach cen najmu obowiązujących na lokalnym rynku i jako taka realizowała obowiązek poszkodowanego minimalizacji wysokości szkody. Przy rozszczeniu odszkodowawczym związanym z wypadkiem komunikacyjnym poszkodowany jest bowiem obowiązany (art. 826 § 1 k.c. i 362 k.c.) do zmniejszenia rozmiarów szkody, co przejawia się w ograniczeniu stawki najmu pojazdu zastępczego jedynie do wysokości obowiązującej na lokalnym rynku oraz czasu trwania najmu wyłącznie w okresie niezbędnym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Formułując zarzut w tym względzie pozwany wskazał na naruszenie art. 363 § 2 k.c. nie odnosząc się jednak do kwestii sposobu naprawienia szkody w kontekście konieczności przywrócenia stanu poprzedniego, bądź niemożności czy też nadmiernych trudności z tym związanych. Wobec określenia przez biegłego sądowego przeciętnej (średniej) stawki za wynajem pojazdu segment (...), z uwzględnieniem pełnego ubezpieczenia oraz bez limitu kilometrów w przedziale od 219 brutto do 355,16 zł brutto, nie sposób przyjąć, że uwzględniona ostatecznie przez Sąd Rejonowy stawka minimalna w wysokości właśnie 219 zł nie spełniła funkcji kompensacyjnej w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia 328 § 2 k.p.c., w ocenie Sądu Odwoławczego, pomimo uchybienia w zakresie braku wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia, orzeczenie Sądu Rejonowego poddaje się kontroli instancyjnej. Sąd Rejonowy jednoznacznie wskazał w oparciu o jakie dowody dokonał ustaleń faktycznych i jakie ustalenia stanowiły podstawę rozstrzygnięcia, wskazał też opierając się na logicznych i wyczerpujących wnioskach opinii biegłego z jakiego powodu uznał stawkę 219 zł za uzasadnioną.

Mając na uwadze całokształt powyższej argumentacji Sąd Okręgowy - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparte zostało na przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1) w zw. z § 2 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO(...)SSO (...)SSR del. (...)

Sygn. akt VIII Ga 237/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)